

ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΤΑ ΔΕ ΛΕΓΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ο έμβολιασμός έναντιόν του τυφοειδοῦς πυρετού εἶνε ἐπίσης ὑποχρεωτικός, ὅπως ὁ ἐμβολιασμός κατά τῆς ἐθλογίας.

Προτιμᾶτε πάντοτε νὰ μὴ τρώτε μανιτάρια, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ ποὺ σᾶς τὰ προσφέρει λέγει διὰ τὴν μάξιψε ὁ ἴδιος.

Τὰ πάσχοντα ἀπὸ χλώρωσι μικρὰ κορίτσια προσπαθῶστε νὰ κάνετε νὰ μὴ κοπιᾶζον. Ξάπλωμα στὸ κρεββάτι ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο.

Τὸ καλλίτερο φάρμακο κατά τῆς θνησιμότητος τῶν μικρῶν παιδιῶν, εἶνε ἡ καταπολέμησις τῆς μπιρικῆς ἀγνοίας γιὰ ὅ, τι χρειάζεται στὸ παιδί.

Μιὰ καλὴ οἰκογένεια μαθαίνει τὸ κορίτσι τῆς τὰ πρώτα στοιχεῖα τῆς ὑγιεινῆς τοῦ βρέφους καὶ ἔπειτα τὸ πιάνο.

«Αναρρώνω» εἶνε τὸ «θέλω νὰ γίνω καλά».

Ἡ ἀποδόρρυνσι εἶνε ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος κατά τῆς ζωῆς καὶ τῆς θεραπείας τοῦ ἀσθενοῦς.

Μὴν περιφρονῆτε ποτὲ ἓνα ρευματιοῦ, ὅσον ἐλαφρὸς καὶ ἂν εἶνε. Ὅτε νὰ φαντάζεσθε διὰ ρευματιοῦς εἶνε καὶ θὰ περάσῃ. Ὁ κίνδυνος τοῦ ρευματισμοῦ δὲν εἶνε ἐκεῖ. Εἶνε στὴν καρδιά.

Καλὰ θὰ εἶνε, στὴν περίπτωσι αὐτῆ, νὰ θυμηθῶνε ὅλοι τὰ λόγια ἐνὸς μεγάλου γιαιροῦ :

— Ὁ ρευματιοῦς γλύφει τὰς ἀρθρώσεις καὶ δαγκάνει τὴν καρδιά.

Τοὺς μῆνες ποὺ ἔχον P φαίνονται στὴν ἀγορὰ τὰ στρείδια καὶ τὰ μύδια.

Τὰ μαλάκια αὐτὰ εἶνε οἱ φορεῖς, πολλὰς φορὲς, τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ.

Γιὰ τοῦτο, ὅσοι ἔχον κρᾶσι ἀδύνατη, καλὸν προηγουμένως εἶνε, νὰ τὰ βάζον σὲ καθαρὸ νερὸ ποὺ τρέχει.

Συνθεῖτε τὰ παιδιὰ σας νὰ πέρνουν ρετινιόλαδο. Εἶνε τὸ πρώτης ἀνάγκης καὶ τὸ πιὸ σωτήριο φάρμακο γιὰ τὰ παιδιὰ.

Αἱ χοιρᾶδες εἶνε τὶς περισσότερες δείγμα τῆς καταστάσεως τοῦ σώματος, παρὰ ἀρρώστα. Εἶνε ὅμως μιὰ ἴστιά στὴν ὁποῖαν δύνανται νὰ καλλιεργηθῶν πολλὰς κακὰς ἀσθένειαι.

Εἶνε ὅμως ἓνα σύμπτωμα, ποὺ πρέπει ὁ γιαιρὸς πάντοτε νὰ ἀνιχνεύῃ.

Μὴ παίρνετε ποτὲ καθαριτικὸ στὴν ἀρχὴ τῆς προσβολῆς τῆς γρίπης.

Ἡ βόσις τῆς θεραπείας κατά τῆς γρίπης, εἶνε ἓνας ἀγὼν κατά τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ σώματος, καὶ τὸ καθαριτικὸν εἶνε ἐξασθενητικὸν πολὺ.

Ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, οἱ νεροπόται παρ' ὀλίγον νὰ ἰδρῶσιν ἰδιαίτερον θεραπευτικὴν σχολὴν. Ἦσαν μιὰ παρεξήγησις. Ἰστέ, ὁ ἓνα νερὸ ἄνθρωπο, λίγο κρᾶσι καλὸν, δὲν θὰ εἶχε κακὰ ἀποτελέσματα.

Προσοχὴ κυρίες μου. Τὸ καλὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ἔχει πάντοτε σχέση μετὰ τὴν χώνευσιν ! Οἱ πρόγονοί μας, γιὰ τὸ παραμικρὸν μετεχειροῦντο τὸ κλύσμα. Μὰ σήμερον αὐτὸ ἐλλομογήθη. Ἐξέθρονίσθη καὶ ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὰ πολυώνυμα καθαριτικὰ, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ καταστροφὴ γιὰ τὸ στομάχι.

Ὅταν γύρω ἐπὶ μιὰ πληγὴ, τὸ δέρμα γίνεται κόκκινον, αὐτὸ εἶνε σημεῖον «λομφαγίτου», ὁπλαδὴ ἀπειλὴ ἀποσιτίματος. Ἡ καλύτερὴ θεραπεία κατὰ τῆς ἀπειλῆς αὐτῆς, ἡ μόνη, εἶνε τὰ ζεστά, πολὺ ζεστά καὶ παρατεταμένα τοπικὰ λουτρά καὶ κανένα ἀντισηπτικὸν εἶτε ἔτσι, εἶτε μέσα στὸ βραστὸ νερὸ. Ἡ θερμότης τοῦ ὕδατος εἶνε ἰκανὴ γιὰ ὅλα.

Ἡ βεντιούζης, τὶς ὁποῖες θεωροῦν ἓνα σπουδαῖον μέσον καταπολεμήσεως τοῦ κρυολογήματος, δὲν ἀξίζουν καὶ τόσο τὸ ὄνομα ποὺ ἔχον. Μαζεύειν τὸ αἷμα κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ φέρον τοπικὰς αἰμοστώσεις.

Εἶνε μερικοὶ ποὺ ἔχουνε μανία, νὰ ξύνουνε μετὰ ξύλα τὰ αὐτιά τους. Αὐτοὶ ἂν δὲν γίνουνε κομποῖ, οἶνονμα ἔχει θενίζουνη τὴν ἀκοή τους.

Φοᾶβοθα, κύριε, μήπως γίνης φαλακρὸς ; Λάβε τὰ μέτρα σου καὶ πρὸ παντός προσοχε τὰ διάφορα φρεζιὸν σου. Ἐχεις τὴν μαλλιά ξηρὰ ; Βάλε τὸν λιπαρὸν ὀσόνον.

Ἐχεις τὰ μαλλιά σου λιπαρὰ ; Τρίψε τα με ἀλκοόλ.

Dr André Thibault

ΠΟΙΚΙΛΑ
ΚΑΙ
ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὰ ρούχα τοῦ Ναπολιέντος

Ὁ Ναπολέων ἦταν πολὺ οἰκονόμος στὰ ἐξωτερικά του φορέματα, τὰ ὁποῖα ἐπιδιόρθωνε, ἐμπάλωνε, ἔπλενε καὶ σιδέρωσε διαρκῶς. Ἀντιθέτως ὅμως στὰ ἀσπρόρουχά του ἦταν πολυτελέστατος.

Γιὰ ἐξὴν μόνον δωδεκάδες ποικιλίας ἐπλήρωσε 5 000 φράγκα καὶ ἀγόραζε μανδήλια πρὸς 150 φράγκα ἢν δωδεκάδα, ποσὸ μυθῶδες γιὰ μιὰ δωδεκάδα μανδήλια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα ἐσωτερικά του φορέματα ξώδεσε μεγάλα ποσά.

Ἄλλαξε ἀσπρόρουχα κάθε μέρα καὶ διατηροῦσε μεγάλη καθαριότητα στὸ σῶμα. «Χωρὶς τὴν καθαριότητα, ἔλεγε, ἀδύνατον ἡ λειτουργίη κανονικὰ ὁ ἐγκέφαλος».

Ἐπίσης ἀγαποῦσε πολὺ τὰ ἀρώματα καὶ ἐξώδεσε καθημερινῶς δύο μπουκαλάκια ἀπὸ βαρεῖς μυρωδιές. Κάπνιζε πολὺ ὀλίγο, ἀλλὰ ἔπαιρνε ταχτικά ταμπάκο, ἀπὸ τὸν καλύτερον ποὺ ὑπῆρχε

Τὸ ὑπερφυσικὸν μᾶθελο

Ὁ μεγάλος ἡθοποιὸς Γκάροφ καθόταν κάποτε στὸ ἀτελιε τοῦ διασήμου ζωγράφου Χόγκαρθ καὶ τὸν ἐβλεπε νὰ ἐργάζεται.

Ἐξάφνα «παίνοι εἶνας ἐπισκέπτης».

— Θὰ ἤθελα, κύριε, νὰ μοῦ κάμετε τὸ πορτραῖτο τοῦ φίλου σας Φήλδινγκ. Δὲν ἔχω καμμιά φωτογραφία του. Ἐπειδὴ ὅμως τὸν γνωρίζετε, φαντάζομαι ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ τὸν ζωγραφίσετε ἀπὸ μνήμης. Ἐγὼ πεποιθίθισιν στὸ τάλαντό σας καὶ θὰ σᾶς πληρώσω ὅτι μοῦ ζητήσετε.

— Ἀδύνατον ! εἶπε ὁ καλλιτέχνης. Ὑστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ πέθανε ὁ Φήλδινγκ πῶς μπορῶ νὰ θυμηθῶ τὰ χαρακτηριστικά του ; Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμω μιὰ τέτοια προσβολὴ στὴν τέχνη.

Ὁ ἐπισκέπτης ἔφυγε ἄπρακτος καὶ ὁ Γκάροφ ποὺ ἄκουσε ὅλη ἐκείνη τὴ συνομιλία, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, ἐχαιρέτησε τὸ ζωγράφου καὶ ἔφυγε.

Τὴν ἴδια νύχτα ὁ ζωγράφος ἐνῶ κοιμόταν ἄκουσε κάποιον νὰ τοῦ φωνάζη ἀπὸ τὸ διπλανὸ ἀτελιε του :

— Χόγκιρθ ! Χόγκιρθ !

Ἡ φωνὴ ἐκείνη δὲν τοῦ ἦταν ἀγνωστὴ : ἦταν τοῦ Φήλδινγκ. Ἐτρέξε μετὰ θάρρος στὸ ἀτελιε καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὸ φάντασμα τοῦ Φήλδινγκ.

— Μὲ γνωρίζεις, Χόγκιρθ ; Ἦρθα νὰ μοῦ κάμης τὸ πορτραῖτό μου !

Ὁ Χόγκιρθ, σὰν ὑπνωτισμένος, ἄρπαξε τὰ πινέλα του. Σὲ λίγο ἡ εἰκόνα εἶχε τελειώσει.

— Εἶσαι εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν ὁμοίωσιν ; ρώτησε ὁ βρυκόλακας.

— Αὐτὸ τὸ πορτραῖτο θὰ εἶνε τὸ ἀριστούργημά μου ! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ ζωγράφος.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀπήντησε τὸ φάντασμα, ποὺ δὲν εἶταν ἄλλος ἀπὸ τὸ φίλο τοῦ ζωγράφου ἡθοποιὸ Γκάροφ, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταμφιασθῆ εἰς φάντασμα τοῦ Φήλδινγκ. Καὶ ἔσφιξε τὸ χεῖρ τοῦ φίλου του

Ἡ «ἀνωτέρω διεύθυνσις»

Ἐπί χαμιτικῶν καθεστῶτος ἡ ἀλληλογραφία περνοῦσε ἀπὸ αὐτὸν ἐλέγχο. Κάποτε ἓνας Ἕλλην ἐγράψε ἓνα ταχυδρομικὸν δελετιο τὸ ὁποῖο ἔπειλε ἀπὸ τὸ Πέραν στὸ Σταμπουλ. Τὸ δελετιο ἐτελείωσε μετὰ τὴς ἐξῆς λέξεσι : «Γράψε τὸ ταχύτερον στὴν «ἀνωτέρω διεύθυνσιν»».

Τὴν ἐπαύριον ὁ συντάκτης τοῦ τρομεροῦ δελετιοῦ συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη στὸν Μεγάλου Σαπιῆ ὅπου τὸν ἀνέκριναν.

— Ποιὰ εἶνε ἡ ἀνωτέρω διεύθυνσις μετὰ τὴν ὁποῖαν σεις καὶ ὁ φίλος σας ἐπικοινωνεῖτε ;

Ὁ δυστυχῆς εἶπε καὶ ἔπαθε γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ πείσῃ τοὺς τοὺς Τούρκους ὅτι ἡ ἀνωτέρω διεύθυνσις ἦταν ἡ ἰδικὴ του καὶ ὅτι δὲν εἶχε σχέση μετὰ κανένα μυστικὸν σωματεῖον.

Ἀπολύτως ἱστορικόν.

Οἱ βαλαμπόλοι τῶν βασιλέων

Κατὰ τὴν πρώτην ἐθνοσυνέλευσιν, στὸν καιρὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ὅταν συζητοῦσαν τὴν πρότασι, γιὰ τὴν κατάργησι τῆς τάξεως καὶ κατὰ τὴν προνομίαν τῶν εὐγενῶν, ἓνας ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ ἐφώνησε :

— Ἄλλὰ ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον εὐγενεῖς, ποῖος θὰ δίνῃ στὸ Βασιλεῖ, νὰ φορέσῃ τὸ ποικιλιακὸν σου ;